

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξάμηνος » 4,50

Τρίμηνος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ ὑπάλληλος τῆς «Ἱατρικῆς Ζωῆς» σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ εἰς τὴ μικρὴ τραπεζαρία. Βυθίσθηκε πάλι εἰς τοὺς ρεμβασμούς, ποὺ τοὺς εἶχε διακόψῃ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βιβλίου.

«—Ναί, ἐμονολογοῦσε, ἡ ζωὴ μου θάλλάζῃ καὶ πρέπει νάλλάζῃ!»

Ἐξαίρῃ, βλέπων τὴν ἀδελφὴν του ποὺ τὸν ἀκούγε μὲ ἀπορία, τῆς εἶπε ἀπότομα:

—Πήγαίνε νὰ κοιμηθῇς, Κολέττα! Σοῦ εἶπα, ὅτι ἔχω ἐργασία! *

Ἡ μικρούλα ὑπήκουσε. Κι' ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν ἀδελφὸν τῆς, μπῆκε εἰς τὴν μικροσκοπικὴν τῆς καμαρούλαν καὶ ἔπεσε γρήγορα εἰς τὴν κρεββάταν. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ εὐθὺς.

Τὴν εἶχαν βάλλῃ σὲ περιέργεια οἱ ἀσυνείθιστοι κάπως τρόποι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ποὺ τὸν ἐβλεπε ἀκόμη νὰ σουλατσάρῃ εἰς τὴν τραπεζαρία, ἀπὸ τὴν πόρταν ποὺ εἶχε μείνῃ μισανοικτή.

Ὁ νέος, ἀντὶ νὰ γράψῃ, (*) ὅπως ἔκανε συνήθως ὅταν ἀγρυπνοῦσε τὴ νύκτα, εἶχεν ἀραδιάσῃ εἰς τὸ ἑνα σωρὸ μπουκαλάκια. Ἡ Κολέττα τὰ ἐγνώριζε. Ἦταν ἀκεῖνα ποὺ ἔγραφαν ἀπέξω: «Canabis Indica».. Ἐπειτα ὁ Ἀγκλὰς ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἐργαλειοθήκης,

ποῦ εἶχε σὰν τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, μιὰ μικρούλα σύριγγα γιὰ ἐνέσεις, καὶ τὴν ἐγέμισε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ δραστικὸν ἐκεῖνο ναρκωτικόν, προσέχων, ὡς φαίνεται, νὰ μὴ ρίξῃ οὔτε μιὰ σταγόνα παραπάνω.

«—Γιατί ὁ ἀδελφός μου τὰ κάνει αὐτά;» ἀπορούσε μισοκοιμισμένη ἡ Κολέττα. Κι' ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ἑτοιμὴ νὰ τὸν ρωτήσῃ, ὅταν ἔβλεπε τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀκούσε νὰ σηκώνεται ὠχρὸς, νὰ κυττάζῃ τὴ σύριγγάν του στὴ λάμπα καὶ νὰ προσέβῃ μόνος του τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

—Πρέπει!.. ὅλα εἶνε ἑτοιμα!.. αὐτοὶ οὐκ ἔχουν τὸ κάμω... πρέπει!..

Ἡ ἑκφρασίς του, τὴ στιγμὴν ἐκείνην, ἦταν τόσο ἀλλόκοτη, ὥστε ἡ Κολέττα ἐτρόμαξε... Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἦταν τόσο σκληρό, τὰ μάτια του ἐτόξευαν τέτοιες ἀστράπες, ὥστε ἡ μικρούλα δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κουκουλώθηκε μόνον εἰς τὴν κρεββάταν τῆς καὶ συλλογίσθηκε:

«Ἀς μὴ τὸν ἐνοχλήσω ἀπὸψε τὸν ἀδελφόν μου. Αὐριο τὸ πρωὶ ὅμως, πρὶν φύγῃ, θὰ τὸν ρωτήσω, γιατί ἦταν ἐτσι ἀγριεμένος καὶ χλωμός.. Μὴν εἶνε ἀρρωστος;.. Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι.. γιὰ τὸν ἀδελφόν μου!»

Ἡ μικρούλα τέλος ἀποκοιμήθηκε. Καὶ εἰς τὸ διπλὰν δωμάτιον, ὁ Ἀγκλὰς ἐξακολούθησε νὰ ἐργάζεται, προετοιμάζων τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνη κλοπὴν τῆς Πιστωτικῆς, ποὺ θὰ τὴν ἐξιστορίσω μετὰ τὴν ἀπογευματινὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

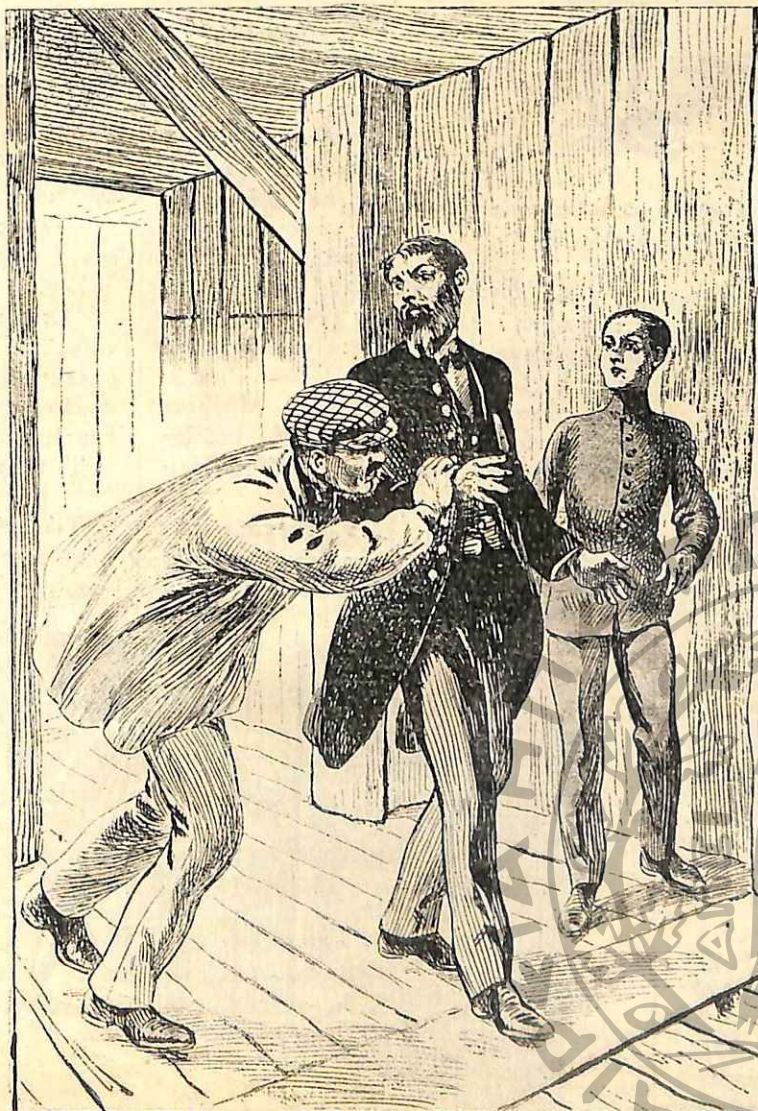
Ἡ ἐπιστημονικὴ κλοπὴ. Τὴν 15 Ἀπριλίου 1913 ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλὰς, τὸ πρωὶ εἰς τὴν πόλιν, ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ, μπῆκε εἰς τὴν καμαρούλαν, ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ ἀδελφὴ του.

Τὴν εἶδε μιὰ στιγμὴν εἰς τὴν πόλιν, ὅταν ἔβλεπε τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀκούσε νὰ σηκώνεται ὠχρὸς, νὰ κυττάζῃ τὴ σύριγγάν του στὴ λάμπα καὶ νὰ προσέβῃ μόνος του τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

—Πρέπει!.. ὅλα εἶνε ἑτοιμα!.. αὐτοὶ οὐκ ἔχουν τὸ κάμω... πρέπει!..

Ἡ ἑκφρασίς του, τὴ στιγμὴν ἐκείνην, ἦταν τόσο ἀλλόκοτη, ὥστε ἡ Κολέττα ἐτρόμαξε... Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἦταν τόσο σκληρό, τὰ μάτια του ἐτόξευαν τέτοιες ἀστράπες, ὥστε ἡ μικρούλα δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κουκουλώθηκε μόνον εἰς τὴν κρεββάταν τῆς καὶ συλλογίσθηκε:

«Ἀς μὴ τὸν ἐνοχλήσω ἀπὸψε τὸν ἀδελφόν μου. Αὐριο τὸ πρωὶ ὅμως, πρὶν φύγῃ, θὰ τὸν ρωτήσω, γιατί ἦταν ἐτσι ἀγριεμένος καὶ χλωμός.. Μὴν εἶνε ἀρρωστος;.. Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι.. γιὰ τὸν ἀδελφόν μου!»

«Πρόσεχε λοιπόν, ἀδελφε!.. Μ' ἐσίμπησες!..» (Σελ. 55, στ. α.)

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 46

φασισμένους. Την ημέρα εκείνη ο κοινω-
νικός αντίρρησης θα έδοξίμαζε το μεγά-
λο κλόπο, που το έσχεδιάζε από και-
ρό με τόση υπομονή.

Καθώς περνούσε από κοντά της, η
Κολέττα μισοξέπνυσε και του ψιθύρισε:

— Καλημέρα, αδελφούλη... Τι πρωί
που σηκώθηκες!..

Αλλά ο Αγκίλας, θυσιζόμενος στ' α-
σκήψεις του, δεν ά-

κούσε ή δεν ήθέλη-
σε να αποκρίθ' εγώ
αδελφού του και βγή-
κε. Μόλις βρέθηκε
στο δρόμο, είδε ότι
μεγάλα σύννεφα,
μαύρα, σκοτεινιά-
ζαν την ανοιξιάτικη
εκείνη αυγή.

«Συννεφιασμέρα,
συλλογίσθηκε καλ-
λίτερα!»

Και τράβηξε προς
την πλατεία του
Αγίου Μιχαήλ,
όπου έσκόπευε να
πάρη το τράμ. Τού
σταθμού του Αγίου
Λαζάρου, και να
βγ' ετά μεγάλα βου-
λαβέρτα, εκεί κον-
τά στην Πιστωτική
Τράπεζα. Έξορού-
σε ένα κασκέτο πο-
λύ παλιό και κρα-
τούσε στο χέρι ένα δερμάτι, τυλιγμένο
σε μαντίλι με τετράγωνο. Έβιάζετο να
πομακρυνθ' από τη γειτονιά του, γιατί
δεν ήθελε να τον ιδούν που έβγαίνει τόσο
πρωί και μ' εκείνο το δέρμα.

Ευτυχώς ή οδός Σερπάντ ήταν έρη-
μη. Όλοι ακόμη. Στην πλα-
τεία του Αγίου Μιχαήλ, ό,τι άνοιγαν
τά μαγαζιά. Ο Αγκίλας μπήκε σε μια
ταβέρνα και ήπιε, το ένα κατόπι του
άλλου, τρία ποτηράκια ρακ'ή. Συνήθως
δεν έπινε σπύρτα' εκείνη όμως την ήμέ-
ρα, είχε ανάγκη από κάτι διεγερτικό
για να τελειώσει τη δύσκολη δουλειά
που άρχισε...

Ανέθηκε κατόπι στο τράμ, που έξε-
κίνησε για τον σταθμό του Αγίου Λα-
ζάρου. Κοντά του εκάθοντο τρεις έργα-
ται που πήγαιναν στην εργασία τους.

Αντίκρου του, δύο κοριτσάκια με λυτά
μαλλιά, έτρωγαν κουλουράκια και φλυ-
αρούσαν εύθυμα.

Ο Αγκίλας έτρεμε στη θέση του, χω-
ρίς να κάνει κρύο. Ήταν από τη μεγά-
λη του συγκίνηση. Σήμερα επρόκειτο να
διακινδυνεύσει τα πάντα. Σε λίγες ώρες,
ή θα ήταν άνεθασιμένος στην κοριφή
της κοινωνικής κλίμακος, ή θα έπεφτε
στο βάραθρο. Σε λίγες ώρες, ή θα ήταν
έναν από τους προνομιούχους αυτού του

κόσμου, πλούσιος, εκατομμυριούχος, ή
έναν νικημένο, νικημένο, φυλα-
κισμένο...

Ενθ' συλλογίζετο αυτά, το τράμ έ-
φθασε στα δουλεβάρτα. Στον σταθμό, ο
Αγκίλας έδίστασε να κατεβ'ή, ως να μ'ην
είχε πιά δύναμη στα πόδια. Αλλά άμα
έβριξε μια ματιά 'ς ένα ρολόγι και είδε
ότι ήταν έξη παρά τέταρτο, το άπε-
φύσισε.

— Μόλις προ-
φθάνω, συλλογίσθη-
κε' πρέπει να είμαι
εκεί την ώρα που
μπαίνουν οι έργαται.

Κατέβηκε από το
τράμ και μπήκε 'ς
ένα δημόσιο αποχω-
ρητήριο. Την ώρα
εκείνη, το σπιτάκι
αυτό ήτο έντελώς
άδειο και ο Αγκίλας
έλυσε το δέρμα που
κρατούσε, κ' έξεδί-
πλωσε ένα άσπρο
παντελόνι και μια
μπλούζα κίτρινου λε-
ρωμένη από άσθε-
στες. Έφόρεσε γρή-
γορα — τα
πλατεϊά αυτά ρούχα
επάνω από τα δικά
του, και βγ'ηκε από
το αποχωρητήριο
μεταμορφωμένος σε

κτίστη. Έτσι έπλησίασε τους άλλους
κτίστας που περιμέναν εκεί, απέξω σε
μια ταβέρνα, την ώρα για να πάνε ετά
γιατιά τους.

Κανένας δεν τον έπρόσεξε. Μπόρεσε
λοιπόν να ανακατευθ' μ' εκείνους που ξε-
κίνησαν τώρα για ένα σανιδένιο περι-
φραγμά, εκεί αντίκρου.

Το περίφραγμα αυτό έσκέπαζε την
τύππα, που είχαν άνοιξη στον έξωτερικό
τοίχο της «Πιστωτικής Τραπεζής», για

να μεγαλώσουν, καθώς είπαμε, το κατ'ά-
στημα. Κι' ο Αγκίλας χώθηκε, μαζί με
όλους, άπαράτητος πάντα, ετά σανι-
δένιο διάδρομο, που έρχοι άμεσε προσω-
ρινώς, — ως που θα έτελειώνε ή έπι-
σκευή, — για να μπαίνουν και οι έργαται
και οι υπάλληλοι.

Αυτή ή προσωρινή είσοδος ήταν το
κλειδί του σχεδίου που είχε σφισθ' ή
τολμητήρια, ήταν ή ευνόικη περίπτωση
που μπόρουσε να του έξασφαλίσ' ήν
έπιτυχία.

Είπαμε, ότι ο Αγκίλας είχε σπουδά-
ση από πριν τα κατατόπια του κτιρίου,
πότε με τα ρούχα του και πότε μετα-
μορφωμένος σε κτίστη. Ήξευρε λοι-
πόν, ότι στη μέση σχεδόν εκείνου του πε-
ράσματος, ήταν μια μικρή πόρτα που
ώδηγούσε σε μια σκάλα. Η σκάλα είχε
άραιεθ' ή έμενε όμως το κεφαλόσκαλο
κ' ή πόρτα. Ήταν σά μια μικρή σκοτεινή
καμαρούλα, όπου δεν έμπαινε κανείς,
τοποθετημένη επίτηδες 'ς εκείνη τη θέση,
για να μ'ορέτ' ή ο Αγκίλας να εκτελέσ' ή
το σχέδιό του.

Αφού μπήκε μαζί με όλους, άρχισε
να κοιτοστέκεται και να ρομπορ'ή, για να
προχωρήσουν εκείνοι και να μείν' αυτ'ος
μόνος, εκεί κοντά στην πορτούλα που
είπαμε.

Δεν ήταν δύσκολο να το καταφέρ'η,
γιατί συνήθως οι έργαται πηγαίνουν στη
δουλειά τους άργα και την τελευταία
στιγμή τρέχουν, διαζόνται να προσθ'ά-
σουν, χωρίς να περιμένη ο ένας τον
άλλον.

Έτσι ο Αγκίλας έμεινε πίσω, τελευ-
ταίος κ' αφού έβεβαιώθη, ότι δεν τον
βλέπει κανείς, άνοιξε την πορτούλα της
σκάλας και τρύπωσε 'ς εκείνη τη μικρή,
σκοτεινή καμαρούλα.

Τι έγύρευε εκεί μέσα;

Τώρα βγάζει από την τσέπη του ένα
ήλεκτρικό φανάρι, από εκείνα που,
όταν πατήτ' ήνα κουμπί, ρίχνουν ένα

να μεγαλώσουν, καθώς είπαμε, το κατ'ά-
στημα. Κι' ο Αγκίλας χώθηκε, μαζί με
όλους, άπαράτητος πάντα, ετά σανι-
δένιο διάδρομο, που έρχοι άμεσε προσω-
ρινώς, — ως που θα έτελειώνε ή έπι-
σκευή, — για να μπαίνουν και οι έργαται
και οι υπάλληλοι.

Αυτή ή προσωρινή είσοδος ήταν το
κλειδί του σχεδίου που είχε σφισθ' ή
τολμητήρια, ήταν ή ευνόικη περίπτωση
που μπόρουσε να του έξασφαλίσ' ήν
έπιτυχία.

Είπαμε, ότι ο Αγκίλας είχε σπουδά-
ση από πριν τα κατατόπια του κτιρίου,
πότε με τα ρούχα του και πότε μετα-
μορφωμένος σε κτίστη. Ήξευρε λοι-
πόν, ότι στη μέση σχεδόν εκείνου του πε-
ράσματος, ήταν μια μικρή πόρτα που
ώδηγούσε σε μια σκάλα. Η σκάλα είχε
άραιεθ' ή έμενε όμως το κεφαλόσκαλο
κ' ή πόρτα. Ήταν σά μια μικρή σκοτεινή
καμαρούλα, όπου δεν έμπαινε κανείς,
τοποθετημένη επίτηδες 'ς εκείνη τη θέση,
για να μ'ορέτ' ή ο Αγκίλας να εκτελέσ' ή
το σχέδιό του.

Αφού μπήκε μαζί με όλους, άρχισε
να κοιτοστέκεται και να ρομπορ'ή, για να
προχωρήσουν εκείνοι και να μείν' αυτ'ος
μόνος, εκεί κοντά στην πορτούλα που
είπαμε.

Δεν ήταν δύσκολο να το καταφέρ'η,
γιατί συνήθως οι έργαται πηγαίνουν στη
δουλειά τους άργα και την τελευταία
στιγμή τρέχουν, διαζόνται να προσθ'ά-
σουν, χωρίς να περιμένη ο ένας τον
άλλον.

Έτσι ο Αγκίλας έμεινε πίσω, τελευ-
ταίος κ' αφού έβεβαιώθη, ότι δεν τον
βλέπει κανείς, άνοιξε την πορτούλα της
σκάλας και τρύπωσε 'ς εκείνη τη μικρή,
σκοτεινή καμαρούλα.

Τι έγύρευε εκεί μέσα;

Τώρα βγάζει από την τσέπη του ένα
ήλεκτρικό φανάρι, από εκείνα που,
όταν πατήτ' ήνα κουμπί, ρίχνουν ένα

να μεγαλώσουν, καθώς είπαμε, το κατ'ά-
στημα. Κι' ο Αγκίλας χώθηκε, μαζί με
όλους, άπαράτητος πάντα, ετά σανι-
δένιο διάδρομο, που έρχοι άμεσε προσω-
ρινώς, — ως που θα έτελειώνε ή έπι-
σκευή, — για να μπαίνουν και οι έργαται
και οι υπάλληλοι.

Αυτή ή προσωρινή είσοδος ήταν το
κλειδί του σχεδίου που είχε σφισθ' ή
τολμητήρια, ήταν ή ευνόικη περίπτωση
που μπόρουσε να του έξασφαλίσ' ήν
έπιτυχία.

Είπαμε, ότι ο Αγκίλας είχε σπουδά-
ση από πριν τα κατατόπια του κτιρίου,
πότε με τα ρούχα του και πότε μετα-
μορφωμένος σε κτίστη. Ήξευρε λοι-
πόν, ότι στη μέση σχεδόν εκείνου του πε-
ράσματος, ήταν μια μικρή πόρτα που
ώδηγούσε σε μια σκάλα. Η σκάλα είχε
άραιεθ' ή έμενε όμως το κεφαλόσκαλο
κ' ή πόρτα. Ήταν σά μια μικρή σκοτεινή
καμαρούλα, όπου δεν έμπαινε κανείς,
τοποθετημένη επίτηδες 'ς εκείνη τη θέση,
για να μ'ορέτ' ή ο Αγκίλας να εκτελέσ' ή
το σχέδιό του.

Αφού μπήκε μαζί με όλους, άρχισε
να κοιτοστέκεται και να ρομπορ'ή, για να
προχωρήσουν εκείνοι και να μείν' αυτ'ος
μόνος, εκεί κοντά στην πορτούλα που
είπαμε.

Δεν ήταν δύσκολο να το καταφέρ'η,
γιατί συνήθως οι έργαται πηγαίνουν στη
δουλειά τους άργα και την τελευταία
στιγμή τρέχουν, διαζόνται να προσθ'ά-
σουν, χωρίς να περιμένη ο ένας τον
άλλον.

Έτσι ο Αγκίλας έμεινε πίσω, τελευ-
ταίος κ' αφού έβεβαιώθη, ότι δεν τον
βλέπει κανείς, άνοιξε την πορτούλα της
σκάλας και τρύπωσε 'ς εκείνη τη μικρή,
σκοτεινή καμαρούλα.

Τι έγύρευε εκεί μέσα;

Τώρα βγάζει από την τσέπη του ένα
ήλεκτρικό φανάρι, από εκείνα που,
όταν πατήτ' ήνα κουμπί, ρίχνουν ένα

να μεγαλώσουν, καθώς είπαμε, το κατ'ά-
στημα. Κι' ο Αγκίλας χώθηκε, μαζί με
όλους, άπαράτητος πάντα, ετά σανι-
δένιο διάδρομο, που έρχοι άμεσε προσω-
ρινώς, — ως που θα έτελειώνε ή έπι-
σκευή, — για να μπαίνουν και οι έργαται
και οι υπάλληλοι.

Αυτή ή προσωρινή είσοδος ήταν το
κλειδί του σχεδίου που είχε σφισθ' ή
τολμητήρια, ήταν ή ευνόικη περίπτωση
που μπόρουσε να του έξασφαλίσ' ήν
έπιτυχία.

Είπαμε, ότι ο Αγκίλας είχε σπουδά-
ση από πριν τα κατατόπια του κτιρίου,
πότε με τα ρούχα του και πότε μετα-
μορφωμένος σε κτίστη. Ήξευρε λοι-
πόν, ότι στη μέση σχεδόν εκείνου του πε-
ράσματος, ήταν μια μικρή πόρτα που
ώδηγούσε σε μια σκάλα. Η σκάλα είχε
άραιεθ' ή έμενε όμως το κεφαλόσκαλο
κ' ή πόρτα. Ήταν σά μια μικρή σκοτεινή
καμαρούλα, όπου δεν έμπαινε κανείς,
τοποθετημένη επίτηδες 'ς εκείνη τη θέση,
για να μ'ορέτ' ή ο Αγκίλας να εκτελέσ' ή
το σχέδιό του.

Αφού μπήκε μαζί με όλους, άρχισε
να κοιτοστέκεται και να ρομπορ'ή, για να
προχωρήσουν εκείνοι και να μείν' αυτ'ος
μόνος, εκεί κοντά στην πορτούλα που
είπαμε.

εώς όχι πολύ δυνατό, αρκετό όμως για
να βλεπ'ε στο σημείον όπου το διευθύνει.

Με τη βοήθεια αυτού του φωτός, ο
Αγκίλας βρίσκει σε μιάν άκρη μια φο-
ρεσιά υπαλλήλου της Πιστωτικής:

μαύρη ρεδινάτα άνοιχτή και γιλέκο με
μικρά μετάλλινα κουμπιά. Τά ξεδιπλώ-
νει όλα ετά πάτωμα και κατόπιν, από
μια βαλίτσα, κυρμένη επίσης σε μιάν
άκρη της καμαρούλας, βγάζει και άρα-
διάζει επάνω σε μια σανίδα ό,τι του έχρει-
άετο για να βαρβ'η και να μεταμορφωθ'ή:

κόλλα, πάστα κρεατιά, κραγιόνι κόκ-
κινο, κραγιόνι μαύρο, μια περρούνα και
γενειάδα μυτερή.

Τού έχρειάσθη μια ώρα για να τα
ετοιμάσ' ήλ' αυτά. Φαίνεται όμως ότι
είχε καιρό και δεν έδιάζετο καθόλου.

Ανυπομονούσε μόνο, και κάθε τόσο εκύτ-
ταζε το ρολόγι του στο φως του μικρού
φαναριού.

Τέλος, κατά της ένδεκα, μισοάνοιξε
την πόρτα του κρυφώνα του και άρχισε
να κρυφοκυττάζ' ήν ανθρώπους που
έπερνούσαν τον διάδρομο.

Ήταν ή ώρα της αλλαγής. Οι υπάλ-
ληλοι, δηλαδή που ετοργάζοντο από το
πρωί, έφευγαν διά να προγευματίσουν,
και τους αντικαθιστούσαν στην ύπηρε-
σία των άλλοι που ήρχοντο τώρα.

Ο Αγκίλας τους εκύτταζε προσεκτι-
κά, ως που είδε κ' εκείνον που ζήτησε.

«Νά τος!» έψιθύρισε μ' ένα χα-
μόγελο σατανικό.

Αμέσως τότε άρπαξε μια σύριγγα
του Πράβ'η, της έβριξε μια ματιά για
να ιδ' ή πόσο ύγρο είχε μέσα, πετάχθηκε
στο διάδρομο και άκολούθησε τον υπάλ-
ληλο που είχε ματιάσει.

Ο υπάλληλος αυτός ήταν ο
Σομώ, που έφευγε διά να προγευματίσει
με τον Ερρίκο. Ο διάδρομος ήταν
αρκετά σκοτεινός και ο Αγκίλας, με το
κασκέτο του καταιθασμένο ως τα μάτια,
δεν έκινδύνευε καθόλου να αναγνωρισθ' ή
από εκείνον που ώνόμαζε φίλο του.

Μπόρεσε λοιπόν να περάσ' ή δίπλα
του, χωρίς να κινήσ' ή καθόλου την προ-
σοχή του. Επίσης και ο μικρός γι' ού μ',
που εκείνη τη στιγμή διηγείτο στον
πατέρα του πως έπερσε της πρωινής
του ώρας στους διαδρόμους της Τραπε-
ζης, δεν έδωσε καμμία προσοχή 'ς εκεί-
νον τον κτίστη.

Λίγο πριν να φθάσουν στην πόρτα
του δρόμου, ο Αγκίλας, που πήγαινε
πίσω από τον Σομώ, έκαμε πως γλύστρη-
σε και, τάχα για να μ'ην πέση κάτω,
επιάσθη από τον ταμιά.

Στο έξαφνικό αυτό σκούντημα, ο Σο-
μώ δεν μπόρεσε να συγκρατήσ' ή μια μι-
κρή κραυγή.

— Πρόσεχε λοιπόν, αδέξιε! έφώναξε
στον ψευδο-κτίστη με θυμό. Μ' έσπί-
πησες!

— Με τί; άπόρησε τάχα ο έργατης.
— Ξέρω κ' έγώ με τί!.. Θα έχ'η
καμμία καρφίτσα στο μανίκι σου! έφώ-
ναξε ο Σομώ, τρίβων το μπράτσο του,
όπου είχαν αίσθανθ' ήν αρκετά ζωηρό
πόνο.

Κ' έπερσε σπρώχνων τους άλλους,
ένθ' ο Αγκίλας τον άκουσε από πίσω να
λέγει στον υιόν του:

— Μεθυμένος ο μασιχαρ'ς! Και δεν
είνε ακόμη ούτε μεσημέρι. Φαντάσου τι
θα πίν' ήν αυτός το Σάββατόβραδο!

Αμέσως ύστερ' άπ' αυτή την σκηνή,
ο Αγκίλας έτρεξε ετά κρυφώνα του και,
ανάψας το φανάρι του, εκύτταζε το ρο-
λόγι του και τη σύριγγα, που κρατούσε
άκρη κρυμμένη ετά χέρι του.

— Ωραία, έψιθύρισε' πήρε όλη τη
δύση. Τώρα πρέπει να περιμένουμε
μια ώρα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Με τί; άπόρησε τάχα ο έργατης.
— Ξέρω κ' έγώ με τί!.. Θα έχ'η
καμμία καρφίτσα στο μανίκι σου! έφώ-
ναξε ο Σομώ, τρίβων το μπράτσο του,
όπου είχαν αίσθανθ' ήν αρκετά ζωηρό
πόνο.

Κ' έπερσε σπρώχνων τους άλλους,
ένθ' ο Αγκίλας τον άκουσε από πίσω να
λέγει στον υιόν του:

— Μεθυμένος ο μασιχαρ'ς! Και δεν
είνε ακόμη ούτε μεσημέρι. Φαντάσου τι
θα πίν' ήν αυτός το Σάββατόβραδο!

Αμέσως ύστερ' άπ' αυτή την σκηνή,
ο Αγκίλας έτρεξε ετά κρυφώνα του και,
ανάψας το φανάρι του, εκύτταζε το ρο-
λόγι του και τη σύριγγα, που κρατούσε
άκρη κρυμμένη ετά χέρι του.

— Ωραία, έψιθύρισε' πήρε όλη τη
δύση. Τώρα πρέπει να περιμένουμε
μια ώρα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΥΚΤΕΡΙ

Αγαπητοί μου,

ΜΟΥ'Ν πρό β'λ'ιγ'ου 'ς

ένα φιλικό σπιτί, όπου

έγειναν σκηνές. Η μαμμά,

θυμωμένη, κατηγορούσε' ο

μπαμπάς, θυμωμένος, έμά-

λωνε' και τα παιδιά, —

τρία παιδιά, δυο κοριτσάκια

κ' έν άγόρι, εκτός ως δώδε-

κα χρονών, — έλ'αίγαν, και

προσπαθούσαν να δικαιολογη-

θούν. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Πράγμα συνηθότατο: Τα

παιδιά δεν είχαν μελετήσ' ή. Δεκαπέντε
μέρες ετά σπιτί, δεν είχαν β'λ' ήν δυ' ώρες,
για να ετοιμάσουν, έστω και διαστινά, τα

των. Και πολ'εμούσαν τώρα —
Κυριακή βράδυ, δηλαδή την τελευταία
στιγμή, — να λύσουν τα προβλήματα, να
μάθουν την έρθο-γραφία, να γράψουν τα
ρήματα ή τα όνόματα, να άμουν την

έκθεσι κτλ. Έπειτα είχαν και τα μα-
θήματα του Ωδείου. Το άγόρι διολί, τα
κοριτσάκια πιάνο. Δεν ήξεραν ούτε νότα' και
επειδή αύριο με το Σχολείο, δεν
θα πρόσθ'αν πάλι, έπρεπε να τα ετοι-
μάσουν κ' αυτά από άπόψε. Έστρώθη-
καν λοιπόν για νυκτερί.

Θα έδιάβαζαν
και θα έγραφαν ως της δέκα. Κατόπιν
θα έπαίζαν πιάνο και διολί ως της δώ-
δεκα και... και...

Αλλά άμα κατάλαβε τα συμβαίνοντα,
ή μαμμά έγεινε έξω φρενών.

— Τώρα θα μελετήσετε σεις; άρχισε
να φωνάζ' ή. Και τ'όσες ήμέρες κ' έκα-
νατε; Με κοροϊδεύατε λοιπόν, όταν μου
λέγατε πως μελετάτε; Τώρα να ιδ' ήν!

Θα φωνάξω έγώ του μπαμπά σας! Έ-

καίνος θα σας σιγουρίσ' ή!.. Α, έσείς πρέ-
πει να ετά ξύλο, για να μαθετα!

Τ'όν έφώναζε πράγματι και του τα
είπε:

— Ορίστε κατάστασις!.. Έλα, έλα
να καμαρώσ' ή τα παιδιά μας!.. Δεκα-
πέντε μέρες γιορτές, και τώρα μόλις
θυμ'όθηκαν να μελετήσουν. Μου έλεσαν
πως μελετούν κ' αυτά τα καλημέπαιδα
έπαίζαν. Ορίστε! άπόψε ετοιμάζονται
για νυκτερί!

Τότε άρχισαν να φωνάζουν και οι δυο
μαζί. Τα παιδιά άρχισαν να κλαίνε, και
το «νυκτερί» διεκόπη από μια συναυλία
φρενών και θρήνων, άληθινά κομικο-
τραγική.

Αλλά μέσα 'ς αυτή, κατώρθωσαν να
ξεχωρίσω μερικές νότες, σάν διολιού ή
σάν φλάουτου, που θρηνωδούσαν ή έσφύ-
ριζαν δικαιολογίες:

— Μα μ'ορέι κανείς της γιορτές να
μελετά; έλεγε ο Γιαννάκης.

— Μ'ε' άφιναν ή διασκεδάσεις μυαλό
ετά κεφαλή; έλεγε ή Νίτσα.

— Με την ιδέα πως είχαμε πάντα
καιρό, τάφινάμε και παίζαμε, χ' ήλ' ήλ'!
ώμολογούσε ή μικρούλα Κατίνα.

— Με την ιδέα πως είχαμε πάντα
καιρό, τάφινάμε και παίζαμε, χ' ήλ' ήλ'!
ώμολογούσε ή μικρούλα Κατίνα.

Να σας πω λοιπόν όλη την αλήθεια:
Μόλις τέκοντα αυτά, έκαμα και τους γο-
ναίς να τ'ακούσουν και π'ήρα το μέρος
των παιδιών.

— Σά να έχουν δικήν, είπα. Τάφί-
νου, στο σπιτί, δεκαπέντε μέρες. Δεν
το ξέρετε, πως θα β'γούν από τη σειρά
τους; Κ' 'ς όλο αυτό το διάστημα, τα
τρέχετε από έκδρομή σε Κινηματογρά-

φο, από Πήττα σε Δένδρο, από τ'άβ' ή
σε μαντήλ' ή!.. Ποῦ καιρός και κεφαλή
για μαθήματα; Έπειτα, δεκαπέντε μέ-
ρες στα παιδιά φαίνονται χρόνος και
περνούσαν χωρίς να το καταλάβουν. Μα

και μετ' ή μεγάλοι δεν το παθαίνομε
κάποτε αυτό; Με την ιδέα πως έχομε
καιρό, δεν τάφινάμε όλα την τελευταία
στιγμή; Αρίστε λοιπόν τα παιδιά να
άμουν το νυκτερί τους, γιατί από άπό-
ψε έαναργίζ' ή έργασία.

— Τελος πάντων, έκαμε ο μπαμπάς.
"Ας μελετήσουν άπόψε ό,τι προσθ'άσουν
για να μ'ην πάνε το πρωί έντελώς άμε-
λέτητα, που θα είναι ντροπή. Να υπο-
σχεθ'ούν όμως, ότι ετά έξη θα με-
λετούν.

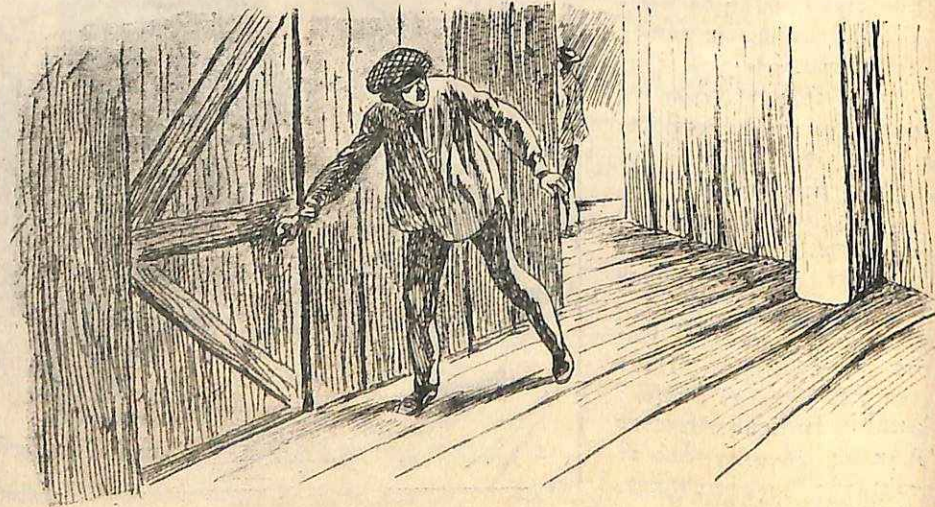
— Ι! αυτό δεν υπάρχ' ή αμειβολία,
είπα τότε έγώ. Θα μελετούν πάντα της
ήμέρας του σχολείου, της εργασίας. Και...
θα παίζουν πάντα της ήμέρας των
εορτών και των διασκεδάσεων. Και -
ρός παντί πράγματι! Ζητούμεν
πάρ' πολλ'ά από τα καίμένα τα παι-
διά, όταν θέλωμεν να μελετούν και της
γιορτής έπως της άλλης ήμέρας. Ή
διακοπές αυτές είναι για ξεκούρασμα και
πάντα θα τελειώνουν, μ' ένα νυκτερί.

— Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Ήπ'ε, το ένα κατόπι του άλλου, τρία ποτη-
ράκια ρακ'ή.» (Σελ. 54, στ. α'.)

«Άνοιξε την πορτούλα της σκάλας και τρύπωσε...» (Σελ. 54, στ. γ'.)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«— Μπα! και γιατί έφυγε; άπορεί αυτός. Τι μου έλεγε λοιπόν; Δεν έπρόφθασα ούτε να βάλω το χέρι μου στην τσέπη.»

Και άποτεινόμενος προς τον άμαξάν: — Στο Βασιλικό Ξενοδοχείο, αλλά σε παρακαλώ, γρήγορα όσο μπορείς. Αν σκάση τάλογό σου, το πληρώνω.

Φαίνεται ότι και ο άμαξάς άνεγνώρισε τον ιδιοκτήτην του «Καρχαρίου» διότι, μολονότι είνε ή ώρα που τελειώνουν τα θέατρα και οι κεντρικοί δρόμοι του Λονδίνου είνε γεμάτοι άμάξια και αυτοκίνητα, ο άμαξάς τρέχει όσον γρηγορώτερα είνεπορεί το άλογό του. Ξεύρει, ότι αν πάθη και κανένα δυστύχημα, ο πελάτης του θα τον άποζημιώσει με το παραπάνω.

Και το άλογον πετά έπί του λιθο-

ετηλεφώνησες πρός όλίγου, να έλθη να σ' εύρη απέξω από το Πριγκηπικόν Θέατρον;

— Όχι! άπαντά με ήλλοιωμένην φωνήν ο κ. Χόλκερ. Έγώ δέν της έτηλεφώνησα καθόλου...

— Ω, Θέ μου!... φωνάζει ή Άμερικανίς. Ποϋ είνε λοιπόν ή Νέλλη; Έγώ την ένόμιζα μαζί σου. Γιατί της έτηλεφώνησαν εκ μέρους σου κ' έφυγε άμέσως χαρούμενη με τή δασκάλα της.

Τότε ο Ούίλλιαμ Χόλκερ έννόησεν... Έμouγγρισεν ως θηρίον πληγωμένον, έξώρμησεν από το διαμέρισμά του και, αρπάζων το καπέλλο του από το πορτιμυαντώ, ήρώτησε:

— Τι ώρα έφυγε;

— Στής έκτώμισυ.

— Α! άκόμη μιá λέξι... Τι θα πη γαλλικά πρεν έ-γνάρντ;

— Έχε το νοϋ σου, φυλάξου, άπεκρίθη ή κυρία Χόλκερ. Μά γιατί;

— Α, τίποτε, τίποτε, είνεν ο έκατομμυριούχος φεύγων. Ένα κοριτσάκι

θαργήσῃ να πέση ετά χέρια μας και να γίνη αίχμαλώτος μας, όπως είσθε σεις τώρα. Ένα τσέκ έπί της Τραπεζής της Άγγλίας πρέπει να μάς υπογράψατε, και να είνε καμωμένο όπως πρέπει, αν θέλετε να ξαναϊδείτε γρήγορα τους φίλους σας.

— Μά δέν έχω ετήν Τράπεζα αυτό το ποσόν, διεμαρτυρήθη ο κ. Δερινύ. Πρέπει να γράψω ετο συμβολαιογράφο μου, ετή Γαλλία.

— Σύμφωνοι! είνεν καγχάζων ο Σκυλοκέφαλος.

— Άλλά δέν έχω να χάνω καιρόν! υπέλαθεν ο μαρκήσιος: σάς βεβαιώ, ότι αι στιγμαί μου είνε πολύτιμαί!..

Δέν έλεγε κανένα ψεύμα ο κ. Δερινύ. Έως μάλιστα δι' αυτό έδέχθη με τόσην εύκολίαν να πληρώση τα υπέρογκα λύτρα που του εζήτησαν οι λησταί. (Θά έδιδε και τα δια να τον άφίσουν έλεύθερον, να τρέξη προς βοήθειαν του Μωρίς Ζιλλάρ. Κάθε ώρα, κάθε στιγμή που περνά, αυξάνει το μαρτύριόν του. Άλλά είνε και κάτι άλλο,

στρώτου, γλυστρά, κινδυνεύει χιλιάκις να πέση, ανορθώνεται ως εκ θαύματος και τριποδίζει με ταχύτητα ήλιγγιώδη.

Ο Ούίλλιαμ Χόλκερ ρίπτει ένα ναπολεόνι εις τον άμαξάν, ενώ το άλογόν του, άφρίζον, σκαματά πρό της εισόδου του Βασιλικού Ξενοδοχείου, και, άποτεινόμενος προς τον θυρωρόν, έρωτά βιαστικά:

— Έπέστρεψε ο κύριος μαρκήσιος;

— Όχι, κύριε Χόλκερ, άκόμη, και...

Χωρίς νακούση τίποτε άλλο, ο Άμερικανός ώρμησεν εις τον άνελκυστήρα. Ο πρώτος άνθρωπος πουείδεν, άμα έφθασεν επάνω, ήτο ή του, ή όποιον τον υπεδέχθη με την έρώτησιν:

— Και ή Νέλλη;

— Ποιά Νέλλη; ψιθυρίζει ο κ. Χόλκερ, τον όποιον δέν διέφυγεν ή ταρχαή της συζύγου του.

— Μά που την άφισες μετά το θέατρο;

— Έγώ... άφισα πουθενά τη Νέλλη; Άλλά δέν την είδα άφότου έφυγα!... Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Δέν την είδες...; ψελλίζει ή κυρία Χόλκερ, τρομαγμένη. Μά δέν της

που πουλούσε μενεξέδες... Δέν ξέρεις...

Και εισήλθεν εις τον άνελκυστήρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο φάκελλος φανερώνει το μυστικόν του.

Το άλλο πρωί, ο μαρκήσιος Δερινύ ήλθεν εις διαπραγματεύσεις με την συμμορίαν Σίμωνος του Σκυλοκεφάλου.

— Έλάτε, είνεν εις τους κακούργους, τα λόγια είνε περιττά. Πόσα θέλετε, για να μάψιστε έλεύθερον;

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα, άπεκρίθη ο Σκυλοκέφαλος. Πληρωτέα εις χρυσόν έντός σαρανταοκτώ ώρών.

— Πολύ καλά. Δόστε μου πέννα, χαρτί και μελάνι. Δέν έχω να χάσω στιγμή.

— Συγγνώμη, υπέλαθεν ο Σίμων μ' ένα φρικώδη μορφασμόν, ο όποιος είνεν αξιώσεις μειδιάματος: πρέπει να σάς είδοποιήσω, ότι θα ήτο έντελώς άνωφελές ναποταθθή εις τον φίλον σας Ούίλλιαμ Χόλκερ δια την πληρωμήν του μικρού αυτού ποσού.

— Και γιατί;

— Διότι ο κ. Ούίλλιαμ Χόλκερ δέν

και το άλλο αυτό είνε το φοβερόν μυστικόν του στακτερού φακέλλου.

Χθές, εις το αυτοκίνητον που τον έτρεχε προς την ένέδραν του Σκυλοκεφάλου, ο Μαρκήσιος είχε διαβάση την έξης επιστολήν, γραμμένην με το χέρι της μακαριτίδος συζύγου του, της Μαρίας-Κολλέτας μαρκησίας Δερινύ:

«Άγαπητέ μου σύζυγε,

«Πρίν σε άφίσω, πρίν άποθάνω, όφείλω να σου έμπιστευθώ ένα τρομερόν μυστικόν. Ο Ροδόλφος, τον όποιον όνομάζεις υίόν σου, το παιδί αυτό που τόμας έκαμε να υποφέρωμεν, δέν είνε υίός σου.

«Ο άληθινός μας υίός, από έν άσυχα χώρον λάθος της παραμάνας που τον άνέθρεψεν εις το σπίτι της, άνεκατεύθη μ' έν άλλο παιδάκι της αυτής ήλικίας, που τω ώμοιάζε καταπληκτικώς, όρρανον από πατέρα και μητέρα, το όποιον ο θεός του είχε παραδώσει εις την ιδίαν παραμάναν, εις το Στρεπώ, την ιδίαν ακριβώς εποχήν.

«Τα δύο παιδιά έμεγάλωσαν πλάι-πλάι και μόνον άγρότερα, δηλαδή πολ-

λά ετη άφού τάπεχωρίσθη, ή παραμάνα έτόλμησε να μου έμολογήση ότι, αντί του ιδιού μας, μάς είχεν επιστρέψει το ξένον παιδί.

«Άλλοίμονον! ως εκείνην την εποχήν, ο μικρός Ροδόλφος μάς είχε κάμη να χύσωμεν τόσα δάκρυα, ώστε, — και σου ζητώ συγγνώμην δι' αυτό από το χείλος του τάφου, — δέν ήύρα το θάρρος να σου άνακοινώσω την έμολογίαν της παραμάνας.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΑΝ ΜΥΘΟΣ

Στάνοικτο παράθυρο, το μεσημέρινο, ένα καναρινάκι, μέσα ετο κλουδί του, λούζεται, τρώγει κεχρί, τσιμπά παντεσπάνι, ξεσχίζει χλωρό μαρουλόφυλλο και κελαϊδεί τον ήλιο, τον γαλάζιον ουρανό και τη χαρά της ζωής.

Ένας πυρούλης, που πετά απέξω, και τριγυρίζει εδω κ' εκεί, για να βρή με κόπο κανένα φαγώσιμο, στέκεται μια στιγμή ετή γρίλλια του παραθύρου και τα δυο πουλάκια, το φυλακισμένο και το έλεύθερο, το πεινασμένο και το χορτάτο, που είνε φίλοι, γιατί θλέπονται συχνά, αρχίζουν τη μελωδική κουβεντούλα.

— Λιακάδα σήμερα, κελαϊδεί το καναρινάκι.

— Ναί, άπαντά μελαγχολικά ο πυρούλης: ώραία ήμέρα, αν και τα θούνα είνε χιονισμένα... Άχ, αυτά τα τούλια!

— Ποιά τούλια; ρωτά το καναρινάκι τα χιόνια;

— Όχι, καλέ! Τα τούλια που σκεπάζουν οι μανόβρες τα πράγματά τους. Άλλη φορά, τα είχαν ξεσκεπάστα και μπορούσαμε και μες να τσιμπούμε κάτι τί. Τώρα τίποτα...

— Πεινάς;

— Λιγάκι...

— Έγώ έχόρτασα. "Ηθελα να σου δινω λίγο κεχρί, αλλά δέν μπορείς να περάσης το κεφάλι σου από τα σύρματα του κλουδιού μου. Αν θέλεις, τσιμπα το μαρουλόφυλλο και το παντεσπάνι, που βγαίνουν κι' απέξω.

— Εύχαριστώ... ήθελα πολύ... αλλά φοβάμαι...

— Μπα! μά δέν είνε κανένας τώρα ετο δωμάτιο. Έλα!

Ο πυρούλης πείθεται, — ή πείνά του νικά το φόβο, — πετά ως το κλουδί και τσιμπά λίγο παντεσπάνι... Άλλά εξαένα ακούει ετο δωμάτιο βήματα και φωνές, τρομάζει και φεύγει ετ' αντικρινά κεραμίδα.

Ήταν ένα χρυσόμαλλο κοριτσάκι που μπήκε, και μόλις είδε τον πυρούλη, άρχισε να φωνάζει:

— Α!.. ένα πουλάκι στο κλουδί του καναρινιού μου!.. Άχ, νάμπαινε μέσα! Να τώπινα!.. Και άμα είδε ότι ο πυ-

ρούλης έφυγε, ή μικρούλα κρύφθηκε, πίσω από τον μπερντέ και περίμενε.

Ο πυρούλης σε λίγο ξαναγύρισε.

— Έφυγε; ρώτηε το φίλο του.

— Έφυγε... εξακολούθει... Μά, καί- μένε και σύ, την Έλλη φοβόθηκες... Νάξερεις τι καλό κορίτσι που είνε! νάξερεις πως άγαπά τα πουλάκια!... Βλέπεις όλ' αυτά τα ώραία πράγματα που έχω στο κλουδί μου; Η Έλλη μου τα φέρνει. Άπ' το νερό ως το παντεσπάνι...

Ο πυρούλης δέν έλεγε τίποτα. Έτρωγε μόνο, προσεκτικός και φοβισμένος. Το καναρινάκι του κελαϊδούσε:

— Μη την φοβάσαι σου λέω! Και να σε ίδη να τρώς από το κλουδί μου, δέν θα σου κάνη κανένα κακό... Έλα πιε μέσα... Αυτό το σπίτι είνε ο παράδεισος των πουλιών. Έγώ εύλογώ την τύχη που μ' έβριξε δω μέσα.

Εκείνη τη στιγμή, άξαφνα, πετάχθηκε από τον μπερντέ ένα χεράκι κι' απλώθηκε με όρμη προς τον πυρούλη.

Μόλις έπρόφθασε το κακόμοιρο το πουλί να πετάξη ετ' αντικρινά κεραμίδα. Από τριχάνα το τσάκωνε ή Έλλη!

— Πάει, το κοριτσάκι, μουφυγε... Κ' εγώ τώρα πρέπει να πάω στο σχολείο. Δέν πειράζει... Άλλη φορά, θα παρασφάξω και θα το τσακώσω. Τώρα που γλυκάθηκε, θάρχειται καθεμέρα...

Κ' έφυγε από το δωμάτιο και από το σπίτι.

Άλλά που να ξαναζυγώση ο πυρούλης!

— Έλα! του φώναζε το καναρινάκι. Δέν είνε τώρα κανείς... Μά κι' αν είνε, τί θα πάθης...

— Όχι, εύχαριστώ! άπαντούσε ο πυρούλης από μακριά. Κ' αν με πιάσουν και μένα και με κλείσουν στο κλουδί σάν και σενα;

— Ε, και τί μαυτέ; άπορεί τώρα το καναρινάκι. Άφού δέν θα σου κάμουν κανένα κακό και θαχης άπ' όλα:

— Έλευθερία θάχω; φωνάζει ο πυρούλης.

— Τι δηλαδή; να σου άνοήσουν το κλουδί...; Α, όχι, γιατί θα φοβούνται μη φύγης για πάντα...

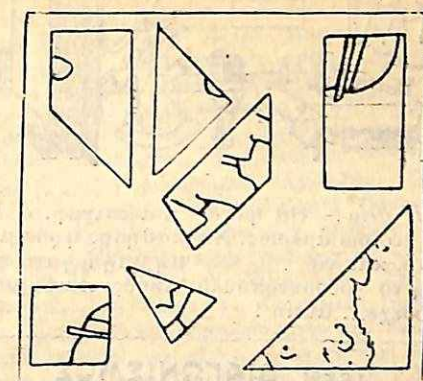
— Και λες πως δέν θα μου κάμουν κανένα κακό; Και τί χειρότερο υπάρχει παρά να με στερήσουν την έλευθερία μου; Όχι, φίλε μου! καλλίτερα να πεθάνω από την πείνα. Στα χαρίζω όλα και σε χαίρετώ! Έχε! και για μένα ο Θεός.

Και ο έλεύθερος πυρούλης πέταξε μακρύτερα άποφασισμένος να μνη ξαναγυρίση ετο παράθυρο εκείνο με τα χίλια καλά, όπου όμως δέν έβλεπε, παρά μια παγίδα και μια χρυσή αλυσίδα σιλαβιάς. Φ*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε 'Οδηγόν Συνδρομητού' Κεφ. ΙΒ']

α') Ξυναρμολόγησις Εικόνος

Να συναρμολογηθούν τα έπτά αυτά τεμάχια, ώστε ναποτελέσουν τετράγωνον, το όποιον θα πλαισιώνη μιαν γελοιογραφίαν.

β') Παίγνιον

Έστάνη υπό της Νεράιδας του Βοσπόρου

		ΔΟΣ		
	ΣΑ	ΣΒΟΣ	ΜΟ	
ΔΕΥ	ΤΕ	ΔΕ	ΝΕ	ΚΑΣ
	ΚΗ	ΔΡΟΣ	ΑΝ	
		ΘΡΑ		

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβάι αυτές, ώστε ναποτελεσθούν τα ένόματα πέντε έλληνικών νήσων.

γ') Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

Έστάνη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου

— Νίτσα, Τσιμήνη έλάτε και θα σάς κρυώση!

— Ποιό;

— Μά σάς το είπα!

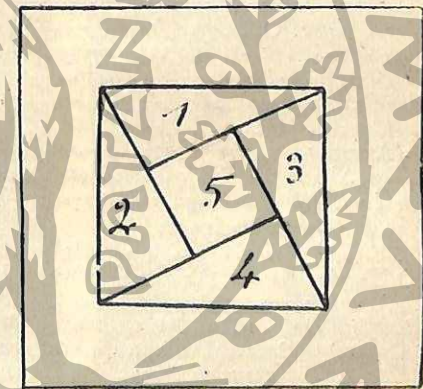
δ') Δια τους Ταλλομαθείς

Φωνηεντόλιπον

Έ. τάληυτο του Μεγάλου Ναπολέοντος:

P*t f*! - d*r* - l*ngt*mps

Νύσεις του 5ου φύλλου

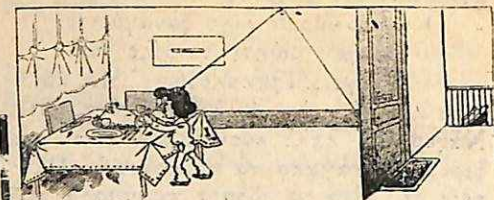

α') Ίδου πως θάποτελεσθή το τε-
δ') MORALE τραγώνον—δ') ΚΥ
OR AGE κλος, κῶδος, κύλιν-
R A R E δρος, πυραμίδς, πρί-
A G E σμα.—γ'. Το στοί-
L E χεϊον Ε, γραφόμε-
E νον άνάποδα είνε β.

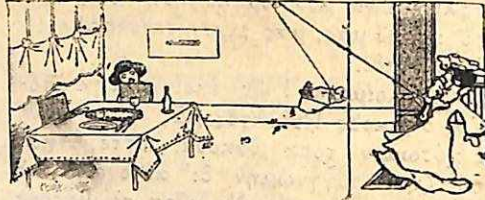
ΠΩΣ ΕΖΩΝΤΑΝΕΨΕ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

«Η θεία:—Θά φύγω μιά στιγμή, αλλά θά γυρίσω άμέσως. Νά καθήσης φρόνιμα. Τοτό, και νά γράφης γατα και φάη το γουρουνόπουλο. Άκουε, παιδί μου, πρόσχε... αντίο!»

«Ο Τοτός μόνος του:—«Η γάτα δέν θά φάη το γουρουνόπουλο! θά ζωντανέψη όμως μ' ένα τρόπο που ξέρω εγώ. Φόβο που θά πάρη η θεία όταν θά γυρίση και γέλια που θά κάνω!»

Πραγματικώς όταν εγύρισε η θεία και άνοιξε την πόρτα, το κεφάλαιό του γουρουνόπουλου πετάχθηκε επί μύστρα της Έρωσε όμως ξύλο ο καλός σου ο Τοτός!... Νά μάθη άλλη φορά...

155ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ

Χάριν των νέων συνδρομητών και αγοραστών, οι οποίοι δέν γνωρίζουν τά κατά τον ώραν αυτόν Διαγωνισμόν, προτάσσω τάς άναγκαίας εξηγήσεις.

Εάν προσέξετε κατά την ανάγνωσιν του σημειού μας φιλάδου, θά ιδώτε ότι εδώ κι εκεί, εις διάφορα μέρη του κειμένου, —εις τά μυθιστορήματα, εις την επιστολήν του κ. Φαίδωνος, και σχεδόν εις κάθε κομμάτι, — υπάρχουν κενά διαστήματα, όχι από λάθος, αλλά άρριμένα επίτηδες. Κάθε κενόν διάστημα έπρεπε νά έχη μίαν λέξιν ή όποια λείπει. Αλλά δέ ακοιούδες οι λέξεις που λείπουν, εις οι λευκαί λέξεις, και η εύρεσίς των αποτελεσά το αντικείμενον του Διαγωνισμού.

Πώς θά τας εύρετε όμως; Οι άρχαιολόγοι, όπως γνωρίζετε επιχειρούν πολλάκις την συμπλήρωσιν άρχαίων επιγραφών, οι όποιαι άποκαλύπτονται, εφάρμάναι εκ του χρόνου ή ήμιτελείς, εις τά τεμάχια των πλακών και των στηλών, τά όποια ή σκαπάνη φέρει εις φώς. Κετι παρόμοιον, πολύ ευκολώτερον όμως και μη άπαυτον βέβαια τάς γνώσεις ενός άρχαιολόγου, θά επιχειρήσετε εις τον Διαγωνισμόν αυτόν και σεις.

Η έννοια της φράσεως, το μέγεθος του κεινός διαστήματος, το όποιον δείχνει περίπου πόσα στοιχεία είχαν ή άραιωθείσα λέξις, και τέλος η δοκιμασθείσα εις τύπους· διαγωνισμός μας έως τώρα ευφύα και μαντική δύναμις σας, υπεραρκούν διά νά φθάσατε εις τό εύχαριστον αποτέλεσμα.

Από τό σημερινόν φυλλάδιον λείπουν εν όλω δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνιζόμενοι ποτε νά τας εύρουν και νά μου τας στείλουν γραμμένας εις φύλλον κοινού χάρτου, εις τό όποιον νά μη υπάρχη τίποτε άλλο, πλην της άπαντήσεως, διατυπωμένης ως έξης:

Απάντησις εις τον 155ον Διαγωνισμόν των Δευκών Δέξεων του 7ου φυλλαδίου της Διαπλάσεως υπό... (ιδού τό όνομα του διαγωνιζόμενου και τό ψευδώνυμον άν έχη).

1. Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα, (α' Ο Μικρός Έρρικος Δαλνιού) λείπει ή λέξις (π. χ.) κακία.

2. Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα, (α' Αθηναϊκή Έπιστολή) λείπει ή λέξις άσπερ.

Έννοείται, ότι έκαστος θά σημειώση όσας λέξεις εύρη. Δέν εινε δηλαδή άνάγκη νά εύρη κανείς και τάς δώδεκα διά νά στείλῃ την λύσιν.

Και ούτω καθεξής.

Θά βραβεύη με πρότερον βραβείον όποιος εύρη ακριβώς, ακριβέστατα, και τάς δώδεκα λέξεις αυτού του φυλλαδίου. Εάν δέ τας εύρουν πολλοί, τό βραβείον θά άπονεμηθῇ διά πλήρους εις ένα, του όποίου θά δηλωσέτω και η εικόνη. Θά δοθούν επίσης δεύτερον και τρίτον

βραβείον εις τούς άμέσως μετά τον πρότερον εύρόντα τάς περισσότεράς ακριβείς λέξεις. Εινε, δέ τά βραβεία τ' άπονεμόμενα εις τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς. Άτοι: τ' όμοιοι της Α' περιόδου της «Διαπλάσεως» εκ των τιμημένων δραχμής πρεΐς δύο και ένας, κατ' έκλογήν, των βραβευσμένων. (Ιδε Όδηγού Κεφ. 5.)

Δικαίωμα συμμετοχής δωρεάν έχουν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον εγχευμένον διά τό 1916, επί πληρωμῇ δέ λεπτόν 10 οι άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τάδε φιλία των, και επί πληρωμῇ λεπτόν 30 εις γκαμματούχον. οι κατά φύλλον αγορασταί. Αι λύσεις εινε δεκταί μέχρι της 29 Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τό Σχολείον.
—Τί ξέρεις γιά τον Κυναίγειρον, Κωστάκη;

—Ότι έπιασε τό περισκόπιο πρώτα με τό χερόν του.

—Κι' άφού του τά έκοψαν και τά δύο;

—Με τά δόντια του.

—Ο διδάσκαλος, διά νάστεινευθῇ;

—Κι' άφού του έκοψαν και τό κεφάλι;

—Αλλ' ο Κωστάκης δέν τά χάνει;

—Τό έπιασε με τό πόδι!

Έστάλη από τό Λαοισαϊκό Άγκυθάνι

Εις τό ταχυδρομείον.
—Ο υπάλληλος:—Άκούη ένα δεκάλεπτο γραμματούχον νά κολήσῃς, γιατί τό γράμμα σου εινε θαυρόν...

—Ο Κονφιοκεφαλής:—Και με τό γραμματούχον δέν θά γινή βαρύτερο.

Έστάλη υπό του Έρωτος των Βαλκανίων

Ενώ θρέχει και φυσά.
—Πές, Μιμάνι μου, στον κύριο καλημέρα.

—Μά πως νά πώ καλημέρα, άφού εινε τόσο κακή;

Έστάλη από τό Χαμόγελο της Νίκης

Έξεδόθη:

Γρηγορίου Σενοπούλου

6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

(Τό μυθιστόρημα της Φωτεινής Σάντερ)

Τιμάται δρ. 3 και ταχυδρομικώς δρ. 3,50

Πάσα παραγγελία, διά ταχυδρομικής επίταγης, άπ' εύθείας: κ. Γρ. Σενοπούλου, 38 οδός Εύριπίδου, Αθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 οδός Εύριπίδου
την 12ην Ιανουαρίου 1916

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

Συνιστώ και σήμερα μίαν πωχρήν συμμαχίαν της εν Ίωννίνος φίλης μας Αγγελικής Γαλιουπούλου, καθώς και εν άλλο πωχρό κοριτσάκι που μου συνιστά η Χρυσανθή από τον Πειραιά (αλλά νά μου στείλῃ και την διεύθυνσιν του, διότι πώς θά του στείλω τά φύλλα άν έγγραφή:)

Μάθετε όμως, ότι δέν θά συστήσω άλλον άπορον, πριν εγγραφούν όλοι όσους έχω συστήσῃ μέχρι σήμερα. Διότι τί ώφελεται αί συστάσεις, όταν δέν λαμβάνω εισφορά; Με τούς άνωτέρω δύο, από τό 43 φύλλον του 1915 έως σήμερα, εινε συστημένοι εν όλω 12 άποροι. Λαίπόν, πριν λάβω εισφοράς διά νά τους εγγραφώ όλους, άλλον δέν θά συστήσω κανένα.

Έντυπώσεις της Τρελλής Κορφατοπούλας από την κατάληψιν της Κερύρας υπό των Γάλλων: «Οι Γάλλοι εινε ευγενέστατοι και τούς άγαπώ πολύ. Έχουν μεγάλην ήρωϊότητα με τούς Έλληνας και κατά την ευγένειαν της φύξης και κατά την μορφήν. Διά τοούτο δέν μάς κάμνει και τόσον έντύπωση ή κατάληψις...» Φυσικά! φαντασθήτε ήν κατελάμβανη την Κέρκυραν Αραβίδες!...

Και όμως, Ήρω του 1913, ο Κωστής Παλαμάς εινε μεγάλος ποιητής. Μόνον οι «Βωμοί» δέν εινε από τάς καλλιτέρας του συλλογας. Ο κ. Σενόπουλος του όποίου ζητείς την γνώμην, σε παραπέμπει εις τά άρθρα που εδημοσίωσα κατ' αυτός εις την «Εφημερίδα» του Κορομηλά: «Γεώργιος Δροσίνης» και οι «Βωμοί». Εις τό πρότερον κάμνει μίαν σύγκρισιν μεταξύ Παλαμά και Δροσίνης.

Διότι η Κυριόλευκε, πολύ έκτενές τό διήγημά σου. Έπειδή όμως εινε καλόν, θά ιδώ και άν συντομεύεται, θά τό δημοσιεύσω. Δέν ειναι σύ μόνος που όταν έχης καιρό δέν μπορείς νά διαβάσης τά μαθήματα σου, ένθ, άμα αρχίσουν τά μαθήματα, τότε πιάνεις τό διδόν και τά μαθαίνεις. Διάδασε και την επιστολήν του κ. Φαίδωνος. Η ιδέα μου όμως εινε ότι σας λείπει ολίγη... θέλησις. Και αυτό δέν εινε καλόν.

Ο Σλαβοφρόνος Έλλην μου έστειλε διά τό νέον έτος αυτός τούς στίχους:

Πάμπολλα χρόνια κ' εύτυχημένα,
Διάπλασι, σ' εύχομαι νά ζήσης.
Πολύ καλλίτερο άπ' τά περασμένα.
Καινούργιες δάφνες νηλοκτήσης.
Κι' άν όλοένα στο γήρας τρέχῃς.
Νά μη τό φάλης, πολύ νάπένης.
Παντοτεινά νάσαι δροσάτη,
Νάνη ή ζωή σου νείατα γεμάτη!

Η Κυριόλευκη Εύαλεια, μου γράφει: «Δώσε ος παρακαλώ, τά άπειρα σέβη και τά συγχαρητήριά μου εις τόν κ. Σενόπουλον, του όποίου τό

δράμα «Σέβη Βιολάντι» μάς εδίδασκεν ο κ. Γυμνασιάρχης που μάς. Έλληνικά. Πρώ πολλού ήξευρα την δεινότητα αυτού του συγγραφέως, αλλά όταν ήκουσα τό δράμα του, και αναγινώσκονταν με τό κατάλληλον ύψος έμεινα έκστατική· και όχι μόνον εγώ αλλά και όλη ή τάξις.» Και εις τά γυμνάσια των Αθηνών, εις την Α' τάξιν οι μαθηταί αναλύουν δράματα του κ. Σενοπούλου, όπως ή «Φωτεινή Σάντερ», τό «Ψυχασάββατο» κτλ. Και εις τό Πανεπιστήμιον, ως μαθητών, τό Σάββατον, ή καθηγήτης κ. Σωτηριάδης θά διηγήσῃ εις τούς φοιτητάς διά τόν «Κόκκινον Βράχον».

Άκούη μίαν έμμετρον εύχή. Μου την στέλλει από την Πάργαν ο Μέντωρ Ζουλιέτης:

Διάπλασι των Παίδων.
Ανάγκωσιν θεσπέσιον,
Τό νέον έτος σ' εύχρηται
Εύτυχισμένον κ' αίσιν.

Ωραίως επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: Ζούβης, Άκτις Ήλιον, Χίρις, Πνεύμα της Αντιλογίας, Αίσα των Ψαρών, Αμυρονθία Άσπερις, Μία Τρελλούλα, Έλληνοπούλα και Φιλελεύθερη Κερωνούλα. Έξέτελεσα τάς παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους διά τά καλά λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξής:

«Τό ψάρεμα».—«Ακριβό χρώμα».—«Ψίχουλα».—«Ο μέθυσο».—«Προσφυγόπουλο».—«Η νυκτερινή άμαξοσυρία».—«Αφοβία Φαβρίκιου».—«Ο θάνατος του Σοφταγού».—«Τό δίδυμο δάκρυ».—«Ο νέος και ο παλιός».—«Αλήθειαι».—«Βροχή... Καρδιά».—«Ο ιερέυς και ο μωρός».—«Εν διάβημα του Λουδοβίκου ΙΒ'».—«Γέλις και γιά».—«Έτσι τό θέλει ο Θεός».—«Μία σελίς παγκοσμίου ιστορίας».—«Μία αυτοκτονία».—«Πρώτα τό κατήκον».—«Τό δώρον του Νικολάου».—Παιδ. Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Σελίς θά δημοσιεύῃ εις τό προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδωνύμων εγχευμένα ή άναγνωσται άν δέν συνοδεύεται υπό τό δικαιώματός φρε 1, τά εγχευόμενα ή άναγνωσται ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ή νήκον εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: «Ανθος της Ανατολής, κ. (ΙΟ.) Πάσ, α. (ΑΣ.) Αθροστροφής Σοτηλιάτης, α. (ΑΚ.) Κωνσταντίνος ο Παλαίο-

λόγος, α. (Ωρίων, α. (ΗΚ.) Χιακός Αστήρ, κ. (ΓΑ.) Ξενιτεμένη Πορφυροπούλα, κ. (ΧΑ.) Βαλκανισμός Άσπας, α. (ΕΜ.) Ο Ζούβης, α. (ΚΣ.) Ναυτοπούλο, α. (ΑΓ.) Ίδιόσυνη, κ. (και πολύ!) Έν Τούτφ Νίκα, α. (ΑΣ.) Ανατέλλον Ήλιος, α. (ΝΒ.) Πνεύμα της Αντιλογίας, α. (ΕΠ.) Κλερτοπούλο του 21, α. (ΑΑ.) Αθηναϊκός Αστήρ, α. (ΠΑ.) Αίμοσταγες Σαγαντάπορον, α. (ΙΜ.) Ναυτοπούλα του Ιονίου, κ. (ΑΠ.) Λεοντόκαδος Κόης, α. (ΑΠ.)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Σλαβοφρόνος Έλλην, κ. Γέρος του Μορηά, α. Χάρις, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τό Στετημαχιώτικα (0) με Αδοσμενον Ρήρον, Βαλκίον τον Βουλγαροκόπον, Σοτηρολήν των Έλλήνων, Αθήν, Μίαν Τρελλούλαν, Έλληνικήν Αθήν, Ήλιοβασιλέμα—ή Ξενιτεμένη Πορφυροπούλα (0) με Ανθοπούλα της Βενετίας, Τελλήν Ναυτοπούλαν, Χρυσήν Άκτιν—ή Άκτις Ήλιον (0) με Φούλην, Κωνσταντίνον Κάκων—ή Χάρις, (0) με Πογκάτισσαν των Δολιχόων, Τέλλον Άγραν, Έλληνικήν Αθήν—ή Κόρη του Πολεμιστού (0) με Κόρη του Ιονίου, Κόρη του Γαλιού, Κόρη της Ίδης, Κόρη των Κυμάτων—ή Κοσμοκράτορ (0) με Τέλλον Άγραν, Φάωνα, Πειρακτηριον, Ένα Χιωτάκι, Φούλαν, Ροδόδαφνην—ή Τελενταίος Παλαιολόγος (0) με Φρόνταν, Πειρακτηριον, Ροδόδαφνην.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Τροπαιοχον Έλλάδα (έλήφη), Άνθος της Ανατολής (γαλήν πολύ χάρην των λύσεων έστειλα) Γεώργιον Α' (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις: τώρα με τό άνοιγμα των σχολείων, έλπίζω ναύξῃσιν οι αγορασταί σου.) Πατόδα των Ήρώων (εύχαριστώ διά τάς εύχάς: ναι, πρέπει νά είμεθα κ' εύχαριστημένοι, άφού άλλου συμβαίνουν τόσον χειρότερα...) Κόρη των Κυμάτων (διά νά πιάσουν οι καυγάδες, παραδεχθήτε ότι και τά δύο μέρη εινε ίσα: ο καίμενος ο άδελφός σου, τί έχει;) Χαμόγελο της Νίκης (Ασκήσεις όχι, έπείλειωσεν ή προθεσμία: διά την Σελίδα όμως εινε εύμορες: νά μου στείλῃς) Στετημαχιώτικα (έκατάλαβα, ότι και οι δύο με άγαπάτε τό ίδιο. όχι, τό πρόνόμιον έπέρασε.) 13 Μαΐου 1915 (εμπρός λοιπόν, τώρα που έχεις

καιρόν, νά νικήσῃς παντός.) Αέλαν (Έλαδα εύχαριστώ) Άρροστον (μέτριοι οι στίχοι σου: πρέπει νά επιμειλήσῃς) Αθροστροφής Σοτηρολήν (έστειλα) Σύμβολον της Έλευθερίας (θεαίως, και εις τάς επιστολάς, και εις ό,τι στέλλετε, τό ψευδώνυμόν σας πρέπει νά εινε άγώνιστον από τό όνομα.) Κεντοί της Διαπλάσεως (έχει καλώς.) Αίσα Μαργαριτίου (έλήφῃ) μεταχειρίζομαι πάντοτε τό ψευδώνυμον που βλέπω γραμμένον, διότι δέν είμπορώ νά ένθυμούμαι ποιος ήλλαξε και ποιος όχι.) Απογόνον του Καίσαρος (όχι, διότι δέν ξέρω από τώρα άν, και υπό ποίους όρους, θά προκηρύξω πρόνόμιον μετά εν έτος.) Λαοισαϊκόν Άγκυθάνι (έστειλα και τούς τόμους επί συστάσει.) Όλιαν Π. Γιανν. (Έλαβα κ' εύχαριστώ.) Άνδοειο Κυριοπούλο (κ' εγώ χάρω που άρχισες νά μου γράφῃς: εξαιολούθησε.) Νικηφόρον Σοτηρολήν (κ' εγώ επίσης) Καρνίτιδα (κάμε τό άθροισμα από τον τιμοκατάλογον που δημοσιεύεται έκάστοτε, νά εύρη: πόσον τιμάται όλη ή σειρά των τόμων.) Ιομαν (έστειλα) Μίαν Τρελλούλαν (θερμά συλλυπητήρια και νά κάρῃς τά χρόνια του.) Φειδάν (έννοείται, οι μικροί ήθοιστοί, όταν παίξουν πρόσωπον μεγάλου, πρέπει νά τό άπομιμούνται όσον τό δυνατόν τελειότερα, έπομένως και τά μυστήρια χρειάζονται και τά γένεια! όχι, διά την Σ. Σ. Σ. αυτά τά θέματα αποκλείονται.) Άνθισμένη Βαμβακιάν (αί περιστάσεις επιτρέπουν και νά μου γράφῃς: έστειλα 25 τετράδια.) Έλληνοστον (έλαβα, εύχαριστώ) Νοσταλγίαν (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις: έστειλα) Χρυσανθήν (έστειλα.) Ατ. Ν. Π. (έλαβα, εύχαριστώ.) Αειδέα (έλαβα, εύχαριστώ, αλλά τό ανέκδοτόν σου έπήγε χαμένον: διότι εινε γραμμένον μαζί με την επιστολήν έχω καιρόν νά τό αντιγράψω;) Αιτόνομον Ήπειρον (εύχαριστώ διά τό ξεσπάθωμα) Φιλομήτορα (έστειλα) Αιολικήν Κιθάραν (εύχαριστώ διά τό ξεσπάθωμα) Υπό Πατόδος (όλας σου της παραγγελίας τάς εξέτελεσα: άλλα έχω υπ' όψει σου ότι αί συγκοινωνίαί τώρα εινε έλλιπέσταται γράμμα σου της 10 Δεκεμβρίου έφθασεν έδω την 11 Ιανουαρίου.) Ίωάννην Ν. Πι. (σύμφωνον, περιμένον.) Έλληνικήν Καρδιάν (έστειλα) Κοσμοκράτορα (δ' Πέτρος Ριονσίος) εινε εις τον τόμον του 1912 6 όποιοι τιμάται δρ. 8 άδελτος και 10 χρονόδετος.) Μαγεμένο Βασιλόπουλο (ή συμ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΩΑΝ. Κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Προμηθεύς Προφύρος) εν Βόλο, Αθροστροφής Ένδεκάτου Διαγωνισμού. Ξεσπάθωμα.

ΚΛΕΑΡΧ. Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ (Έλλάς του Ρήγα) εν Αθηναις Κύπρον, Α' Βραβ. Δημοσφίσις, του 1913 και Β' 12ου και 13ου Διαγ. Ξεσπ.

ΞΑΝΘΟΣ Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ (Πανελλήνιος Πόθος) εν Αθηναις Κύπρον, Α' Βραβ. Δημοσφίσις, του 1913 και του 14ου Διαγ. Ξεσπ.

Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΠΑΙΣ (Έλλάς του Μελλαντος) εν Αθηναις Εύβοίας, Β' Βραβ. Δημοσφίσις, του 1912 και Β' Βραβ. 12ου Διαγ. Ξεσπ.

βουλή μου εἶνε νὰ δεχθῇτε) Αἱματομένο
Ξίφος (ναί.) Γλαῦκον τὸν Παυρέα (εὐκολώ-
τερον νὰ τὰ ξαναστείλῃς, παρὰ νὰ ψάγῃ
τώρα διὰ τὰ σε πληροφορήσω) Ἰδιότρο-
πον Σανθούλαν (ἐστεῖλα) Βασίλειον τὸν
Βουλγαροκτόνον (εἰς τὸ προσεχές) Ναυτό-
πουλο, Κόρην τοῦ Ἰονίου κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤῃ τόμους τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
νὰ περνάτε ὥραία τὰς ὥρας σας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
6 Μαρτίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

72. Δεξιόγραφος

Ἦχε τὸ πρῶτον δυνάτα,
Τὸ δεύτερον τάχυναι.
Τὸ σύνολον ἡ θάλασσα
Τοῦ Πόντου περιούσι.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάκι

73. Συλλαβογράφοις

Γράμμα. θεὸς Αἰγύπτου
Καὶ τρωακτικόν,
Μέγα μνημεῖον ἔκτισαν,
Βαρὺ, βασιλικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστρίτου

74. Μεταγραμματισμός

Εἶχα δέλτα γιὰ κεφάλι
Καὶ ἐσκέπαζα ἕνα ζῶον.
Πῶρα βῆτα γιὰ κεφάλι,
Καὶ μὲ ἔφαγε τὸ ζῶον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδδας

75. Αἰνίγμα

Τὸ θηλυκὸν μου, κῆπος
Τὸ οὐδέτερόν μου, ἄνθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Σαφροῦς.

76. Ἀσθη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντια κατασταθῶν οἱ ἀπε-
ρίσκι διὰ γραμμάτων οὐ-
τως, ὥστε νάναγκασκονται
Ὁριζοντίως πόλεις τῆς Ρου-
μανίας, καθεὺς γίγας, υἱ-
ὸς τῆς Γῆς· διαγωνίως δέ,
δασύλας τῶν θηδῶν καὶ
οὐσιαστικόν, συνώνυμον τοῦ ἔσρημα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας

77—81. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

χιτών, Πῶρος, τυρός, μισρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Ἠπειρώτου

82. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

6, 2, 4, 5, 10 + - × ÷ = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὑποίων ἢ τάξις δὲν
ἔχει μεταβληθῇ, νὰ παρένθετον τὰ σημεῖα οὗτως,
ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησμένων πρά-
ξεων νὰ εἶνε μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντῆς.

83. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὸ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Λατινὸν λυρικὸν ποιη-
τὴν, τὰ δὲ δευτέρως γράμματα, ἀλλ' ἀντιστρέ-
φως, πυθαγόρειον φιλόσοφον:

1. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων. 2. Πόλις τῆς Θρά-
κης. 3. Κινητήριος δύναμις. 4. Ἀρχαία πόλις

τῆς Συρίας. 5. Ζῶον ὑδροβίων. 6. Ὑψωμα
γῆς. 7. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῆς Λιεύης

84. Φωνηεντόλιπον

πρὸς - πλῆ - μ - πλῆν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλλήνου

85. Γρίφος

λα

Η

Η Η

κα

Η Η

Η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—68]

Υπόσχομαι φιλικὴν ὑποστήριξιν εἰς **Μαρμα-
ρωμένον Βασιλῆαν** καὶ ὁπαδούς. Ἀνα-
λαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν Συλλόγου «Νέα Ἑλ-
λάς» ἐν Πάτραις. — **Ἀχιλ. Κ. Βότσης.**

[15'—69]

Εἰς οἰκίαν, ψηφίσαι τὰ ἀληθῆ, ὥραία ψευδο-
νυμα **Ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Αἰσθημα τῆς
Πατρίδος.** Εὐχαριστοῦμαι ἐκ προτέρων.

[15'—70]

Ενα Χιωτάκι, ἀντενχαριστῶ μόνον ἐγὼ μὲθ'
ὑπερεδδομήκοντα θὸ σὰς ψηφίσω ἡ «Νέα
Ἑλλάς» δὲν ἀναιμηνύεται.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[15'—50]

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟΝ ΞΙΦΟΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[15'—71]

Σύλλογος «Θερίμβος» Πειραιῶς. — Ἐνεκεν ἀ-
πωλειῶν ἐπιστολῶν τινων, πᾶς συνδρομητῆς
τῆς «Διαπλάσεως», ἔχων ἀπορίαν τινὰ σχετικὴν
πρὸς τὸν Σύλλογον, δέον νὰ ἀπευθύνεται: Πέ-
τρον Καστάνην Κουντουριώτου 266, Πειραιᾶ.
— Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν ἀπο-
στέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι.

Ὁ Γράμματεὺς: **Γ. Αἰγιαλίδης.**

[15'—76]

Ψηφοφόροι! ψηφίσαι τὰ κάτωθι: ὑπέροχα ψευ-
δώνυμα, ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τῶν Συλλόγων
«Ἐνωσις» «Ἐλευθερία», «Πατρίς» καὶ «Ἑλ-
ληνόπαις»:

**ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ
ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ**

Ὑποψήφιοι τῆς Ἐνώσεως — Ἐλευθερίας

[15'—77]

Ἰδρὺθ ἐν Λεμεσῷ Σύλλογος «Ἀνιχέτων», σκο-
ποῦν τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Ἐσπερίωμα καὶ
τὸ Δημοψήφισμα. Ἐξελέγησαν Πρόεδρος: **Γ.
Ἀραούζος,** Ἀντιπρόεδρος: **Βουρὸ τῆς Μαρω-
λίδας,** Γράμματεὺς: **Ν. Γιαδόπουλος, Ταμίας:
Δ. Φραγκοδότης, Σύμβουλοι: Η. Ἀραούζος.**
Συνδρομὴ ἐξαμηνίως 1,20. Διεύθυνσις: Γεώργιον
Ἀραούζον, Limassol [Chypre]. — Ζητοῦνται
ἀντιπρόσωποι. — Ἀντιπρόσωπος Ἀθήνας: **Βουλγαροφάγος Εὐζωνος.**

[15'—78]

Βραβεῖον ἐκλογῆς: θέλατε τύχει ψηφίζοντες τὸ
ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑ-
ΝΩΛΙΑΣΣΑΣ,** ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ Συλ-
λόγου «Ἀνιχέτων». — **Βουλγαροφάγος Εὐζω-
νος,** μὲ 100 φίλους του.

[15'—79]

Ἰδρὺθ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματα τοῦ Πανέλλη-
νίου Συλλόγου «**Ἐθνικὸς Ἀγὼν.**» Πρό-
εδρος: **Στεννημαχιωτάκι.** Ἀντιπρόεδρος:
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Γράμματεὺς: **Τό-
σκα, Ταμίας: Μάγκας τῶν Παρισίων.**
Ζητοῦνται ἀρσστήριοι ἀντιπρόσωποι διὰ τὸν
σύλλογον. Δίσις, συλλόγου «Πανανάσσης 5 Πέ-
τρας», Δίσις, παραρτήματος: Παραρτήματα «Ἐθνικοῦ
Ἀγώνος» Poste Restante (Ἀθήνα).

[15'—72]

Μίαν Τρελλούλαν. — Ἐγκάθῃ συλλυπητή-
ρια ἐπὶ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς σας παππού.
Ἡρώς τῶν Ἀκροκεραυνίων.

[15'—73]

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
Ψηφίσατε, ὑπεκρίνοντες στὴν
ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

[15'—74]

Οποιοὶ νοιώσανε βαθεῖα τὴ σημασίαν ἔχει τὸ
1913 γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅς δώσουν βέβαια
ἀσπρὸν ἔσθον **Ἡρώα τοῦ 1913.**

Δαφνὸκλαδα — Ἱρις.

[15'—75]

Δηλοῦμεν ὅτι ὁ Σύλλογος «Ἐνωσις» καὶ «Ἐλευ-
θερία» τῆς Ἀθήνας ἠγωνίσαντο εἰς ἕνα ὑπὸ
τὸ ὄνομα «Ἐνωσις—Ἐλευθερία» Ἀρχιερεῖσι καὶ
ἀντιπρόσωποι δημοσιευθῆσαν: προσεχῶς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 5—12 Ἰανουαρίου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου.
ΑΘΗΝΩΝ: Ἰωάν. Καποδίστριας, Ἐμ. Κασ-
σάβητης, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Μελ. Μα-
κρή, Γεωρ. Σαραντιδῆς, Κωνστ. Ἐλευθεροδράκης,
Γεωργ. Ἐλευθεροδράκης, Ἐπαμ. Σακελλαρό-
πουλος, Κυρ. Βέγγος, Κωνστ. Ταυριτανικός,
Κωνστ. Μπατιστατός, Ἀναστ. Παπαντωνίου,
Γεωρ. Σιμάτος, Κ. Κωνσταντῆς, Ἀσπασία Πυλα-
γινού, Ι. Μελασινός, Σταύρος Βεντούρης,
Κωνσταντῖνα Σιμάτου, Κ. Σταυροπούλου, Ἀνδρ.
Παπᾶς, Κατὶνα Μπαρκούρη, Μαρία Μπαρκού-
ρη, Ν. Φίλης, Κούλα Κονταρίνη, Ἰωάν. Μάρκου,
Ἀνδρ. χωρίς ὑπογραφήν, Κ. Καραβέλλος, Δ. Κ.
Κωνσταντῆς, Μ. Τζουανόπου, Ἀν. Ἰγγλέσης.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀν. Πικροδημήτρης, Ἐλενίτσα
Μπόμπου, Ἰωάν. Μενιδιάκης.
ΒΕΡΒΟΖΑΣ: Κ. Κατσούλοβιτς, Γ. Παπαδό-
πουλος, Ἰωάν. Τσάλτας, Α. Κονοπισσόπουλος,
Χρ. Μπουσουλῆς, Θρ. Μπαμπανικολός, Θ. Ν.
Μπουσουλῆς, Ἰ. Καραπαναγιώτης, Ἀγγ. Ν. Τσάλ-
τας, Β. Τσιώρος, Π. Χωματᾶς, Ἰωάν. Καλοπί-
σης, Εὐθ. Κουτσονιάννης, Β. Μάργλας, Κ. Ι.
Κατσούλοβιτς.

ΓΑΛΑΤΙΣΙΑΣ: Νικ. Ἀντωνόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΙΑΝΗΣ: Χρ. Κουτσένης, Α. Γ. Στα-
ματοπούλος.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Μουσταφᾶς.
ΙΘΑΚΗΣ: Χάρις.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χαῖμ. Καμπελῆ.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἐλευθ. Δημόπουλος, Σπ. Γεωρ-
γιάδης, Παναγ. Τσιντζήρας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λουκία Κακολιῆ, Γεώργιος
Α. Ι. Λιζέτα Δεσούλα, Δημ. Δεσούλας, Νηνεμία.
ΚΕΡΙΝΗΣ: Κ. Πετρόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Παπαδόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Διονυσίου Βασιλεῦς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ν. Ζ. Ζαλιμάς.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Βλ. Σωτηριάδης, Ἡρακλῆς Κον-
τόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἑλλήν.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Φωκίανός, Θ. Ζωγράφος, Α.
Κόκκινος, Δ. Βαγιάνης, Ι. Νομίδης, Ν. Π. Χρυσα-
φοπούλος, Ἀνδρῆς Παπαταχαρίου, Γ. Σφαέλλος,
Πάνος Κολυβάς, Ἀχὴ Τσ. Μητροπούλου, Ν.
Ζωγράφος, Εὐστ. Πετρόπουλος.
ΠΟΡΟΥ: Στ. Μ. Δορῆς.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἀσπ. τῆς Ἀφρόνης, Παπάκι, Ἐνας
χωρὶς ὑπογραφήν.
ΣΕΡΒΟΥ: Θεοδ. Σχίζας.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Λεωπόπουλος, Ρόη Γ. Κούτση,
ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Γ. Παπαλέξοπουλος, Γ. Χρι-
στοδούλου, Γ. Τσιβαρίδης, Νικήτας Πετροῦτσος,
Καλλιόπη Νασιόπουλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Τσελάς, Ι. Καμπανέλης,
Ν. Ἀνδρούτσος, Στ. Καλλιαντόπουλος, Ἡ τιμὴ
τῆς Ἑλλάδος, Κ. Διαμαντόπουλος, Στ. Καλός,
Γ. Χαλκίτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος, Ἰωάν. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες
ΔΗΜ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, Ν. Π.
ΧΡΥΣΟΦΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Περαίᾳ, **ΣΤΥΛ. Μ. ΔΟ-
ΡΗΣ**, ἐν Πόρῳ καὶ **ΘΕΟΔ. Ν. ΜΠΡΟΥΣΑΛΗΣ**
ἐν Βερέζῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆ-
ναι ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

**Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.**